

Fábián Judit

Emberség

*Poros közönyt seper az őszi szél,
bottal bóklászó férfi arcán matat,
ráncaiba pajkosan fúj sarat
ébredtöként, virgoncabban bárkinél.*

*A hű barát botos bénát támogat,
színes hangcsövön át beszélgetnek,
a Fuvallat-zsengék merészebbek:
gally-gitáron adnak elő számokat.*

*Apátiába ütközik a szél.
Robotarcoknak hiába regél.
Zord járókelők nem értik a tréfát.*

*Botját égre emeli a béna,
tudja, szellőszárnyon ér majd célba,
közönyt tiporva folytatja a sétát.*

Gyógyulás

*Sólámpa – sötét légutak lámpása,
a hörgőket egyenként pásztázza.*

*Sógyöngyök apró szentjánosbogarak,
fényükkel flegma-falakat bontanak.*

*Mécses világít meg asztma-alagutat,
türelmesen rezgő lángja kutat:*

*légútbúvár – tüdőben narancsszín,
szemnek idilli a mécsesest-felszín.*

*Stressz-verejtékemből sötömb-izzadság,
cseppjei szorongásom ringatják.*

*Rettegésteli nappali álmain
fújják el sötömb-örizte lángjaim.*

Nedű

*Bárgyú beszélgetés elsietett mozdulatot tompít,
a flakon rutinosan csúszik ki-be a táskába.
Műbőr rejt Góliát-erőt.*

*Tájba olvadt pókok szeme a táskán,
ökoszisztémához idomul
a zöld palack.*

*Együgyű szavakban
dülöngélő mássalhangzók
bukdácsoznak:
varázslatos nedű
gyermeteg itatósai.*

Vihar

*Valóssá vadul a lelki
tornádó.*

*Tagbaszakadt gallyak repülnek
tehetetlen fatörzsről.*

Megbénul a rémület.

*Anyaföld siralmát
vonyítják a kutyák.*

Belső morajlás égis nő.

*Testünk menekítjük
instabilitásba.*

Szelfi